

Konsumenten hade ingått ett avtal om bärgning med Företaget A. Företaget A anlidade i sin tur Företaget B för att utföra själva bärgningen. Under bärgningen skadades konsumentens bil. Konsumenten vände sig till ARN och begärde att båda, eller i vart fall ett av de två företagen, skulle ersätta de skador han drabbats av till följd av den felaktiga bärgningen. Företagen motsatte sig inte att skadan uppkommit under bärgningen, men invände att konsumenten reklamerat för sent.

ARN konstaterade att lagen (1974:610) om inrikes vägtransport ska tillämpas vid tvister om skador som uppkommit under en bärgningstransport. Av den lagen framgår att fraktföraren (Företaget A) även ansvarar för underleverantörens (Företaget B) handlingar och underlåtenhet. När det gällde frågan om konsumenten reklamerat i rätt tid uttalade ARN att den frågan får bedömas enligt konsumenttjänstlagens reklamationsregler. ARN fann att konsumenten reklamerat inom skälig tid och rekommenderade därför Företaget A att ersätta konsumenten för merkostnaderna för skadan.

Beslut 2025-03-17; 2024-20746

DR begärde ersättning med 12 594 kr.

I sin anmälan till nämnden uppgav *DR* följande. Den 20 augusti 2023 behövde han bärgning av sin bil som hade skadats. Han använde sin vägassistansförsäkring och anmälde behovet av bärgning via telefon till Företaget A som i sin tur skickade en bärgningsbil från Företaget B. Bärgningen utfördes på ett felaktigt och vårdslöst sätt, vilket medförde ytterligare skador på hans bil. Drivaxeln till det vänstra bakhjulet hade lossnat vid differentialen och satt därför bara fast i hjulet. Bärgaren bogserade felaktigt och vårdslöst bilen rullandes på bakhjulen vilket medförde en rad följdskador på bilens bakvagn. Ursprungsskadan var relativt enkel (lossade bultar) medan följdskadorna var betydligt mer omfattande (trasig drivaxel och en skada på differentialväxeln). Växeln visade sig svår att ersätta och bilen blev därför ståendes på verkstad från augusti till november. Hade bärgningen skett på ett korrekt sätt hade kostnaden för reparation varit betydligt lägre och den tid som bilen varit obrukbar varit betydligt kortare. Han reklamerade felet till Företaget A den 29 september 2023. Han vill ha ersättning för de extra kostnader för felsökning, reparation och delar som han drabbats av till följd av den felaktiga bärgningen, nämligen för (4 488 + 3 106=) 7 594 kr. Han vill dessutom ha ersättning för att ha stått utan bil under perioden september–november med 5 000 kr.

Båda företagen motsatte sig kravet.

I sitt svar till nämnden uppgav företagen följande. Reklamation har skett för sent. Enligt bärgningsföretagets ansvarsförsäkringsgivare skulle reklamation av synlig skada ha skett omedelbart och av dold skada ha skett inom sju dagar efter bärgningstransportens avslutande.

Allmänna reklamationsnämnden gjorde följande bedömning.

Bakgrund

I ärendet är följande klarlagt: *DR*:s bil hade råkat ut för en skada och behövde därför bärgas. *DR* ingick då med stöd av sin assistansförsäkring avtal med Företaget A om bärgning av bilen. Företaget A anlidade Företaget B till att utföra bärgningen. Företaget B är i förhållande till *DR* att anse som underleverantör till Företaget A. Vid bärgningen uppstod ytterligare

skador på DR:s bil. Skadorna orsakades av det sätt på vilket bärgningen utfördes. Dessa ytterligare skador ledde till merkostnader för reparationen av bilen. DR har begärt ersättning med 7 594 kr för dessa merkostnader. Inget av företagen har inte invänt mot beloppet i sig och inte heller invänt mot att merskadan uppstått i samband med bärgningen av bilen. Nämnden ska därför lägga DR:s uppgifter i dessa avseenden till grund för sitt avgörande.

Lagen om inrikes vägtransport ska tillämpas

Bärgningstransporten utgör en sådan transport som omfattas av lagen (1974:610) om inrikes vägtransport (se 1–3 §§). Enligt 6 § i den lagen ansvarar fraktföraren för vad den som han har anlitat för befordringen företar eller underlåter såsom om handlingen eller underlåtenheten var hans egen.

Fraktföraren ansvarar enligt 27 § lagen om inrikes vägtransport för skada som uppstått under transporten. Det finns dock vissa undantag (se 28–30 § samma lag). I ärendet har dock inte visats att något av dessa undantag skulle vara tillämpligt avseende den vid bärgningen inträffade merskadan.

Transportavtalet har ingåtts mellan DR och Företaget A. Bolaget ansvarar enligt 6 § i lagen om inrikes vägtransport även för av bolaget anlitad underleverantörs handlingar och underlåtenhet. Det är därför Företaget A som i förhållande till DR ansvarar för den merskada på hans bil som uppkommit under bärgningstransporten. Företaget A är därför i princip skyldigt att ersätta honom för den merskadan.

Reklamation har skett inom rätt tid

Företaget A har emellertid invänt att reklamation skett för sent. Enligt 40 § lagen om inrikes vägtransport ska den som vill begära ersättning för skada ”utan oskäligt uppehåll” reklamera skadan till fraktföraren. Om den skadelidande inte gör det förlorar den skadelidande sin rätt till ersättning (utom i vissa fall som dock inte är aktuella i detta ärende). I ärendet är ostridigt att DR reklamerat skadan till Företaget A den 29 september 2023, dvs. en månad och nio dagar efter det att skadan hade inträffat. DR har anfört att han först efter så lång tid kunnat reklamera skadan eftersom det var först då han fick veta av reparationsverkstaden att bilen skadats ytterligare vid bärgningen.

I förarbetena till lagen om inrikes vägtransport (se prop. 1974:33 s. 125 ff) behandlas frågan om hur kravet att reklamation ska ske ”utan oskäligt uppehåll” ska uppfattas. Där anges att om det rör sig om ett transportavtal mellan ”affärsmän” där kunden frekvent anlitar vägtransporter, så ska reklamation ske senast i samband med att godset lämnas ut, om skadan är uppenbar. Annars ska reklamation av sådan ”affärsman” ske senast inom sju dagar. När det däremot gäller varuhavare som endast sällan har anledning att transportera gods ska enligt förarbetena frågan om reklamationsfristen bedömas med ledning av 52 § köplagen, ”vilken föreskriver att reklamation för fel eller brist i köpt gods vid civilt köp ska ske utan oskäligt uppehåll”.

Av dessa förarbetsuttalanden framgår alltså att man vid bedömningen av reklamationsfristen ”utan oskäligt uppehåll” ska ta ledning av hur reklamationsfristerna inom köprätten ser ut, när det gäller fall där varuhavaren är någon som sällan använder vägtransporter. En konsument som beställer bärgning av sin bil är en sådan person som i den egenskapen sällan använder vägtransporter. När det gäller att bedöma reklamationsfristen i DR:s fall ska därför ledning för

den bedömningen hämtas ur köprättens reklamationsregler. Såvitt gäller konsumenter finns dessa reklamationsregler numera i konsumentköplagen. Enligt 5 kap. 2 § i den lagen måste konsumenten reklamera ”inom skälig tid från det att konsumenten borde ha märkt felet”. Enligt paragrafen ska en ”reklamation som görs inom två månader efter det att konsumenten märkt felet” dock alltid anses ha gjorts i rätt tid. En motsvarande regel för reklamation finns också i konsumenttjänstlagen (se 17 §). De konsumentskyddsintressen som legat bakom den utveckling av konsumenträtten som skett från 1970-talet och framåt gör sig starkt gällande även när det gäller konsumenters anlitage av inrikes vägtransporter. Nämnden anser mot nu angiven bakgrund att rekvisitet ”utan oskäligt uppehåll” i 40 § lagen om inrikes vägtransport ska, i fall då det är en konsument som anlitat ett företag för bärgning av sin bil, uppfattas så att reklamation av en sådan skada på bilen som skett vid bärgningen ska ske inom skälig tid från det att konsumenten borde ha märkt skadan samt att en reklamation som görs inom två månader efter det att konsumenten märkt skadan alltid ska anses ha skett i rätt tid.

DR har reklamerat den ifrågavarande skadan på sin bil inom två månader från det att han märkt skadan. Han har alltså reklamerat skadan i rätt tid. Han har därför inte förlorat sin rätt att kräva ersättning för skadan av Företaget A.

Företaget A ska ersätta merkostnaden för skadan

Mot bakgrund av vad som nu anförts är Företaget A skyldigt att ersätta DR med 7 594 kr.

Frågan om ersättning för längre reparationstid

DR har även begärt ersättning för att han varit utan bil längre tid till följd av att det tagit längre tid att få bilen reparerad på grund av de vid bilbärgningen tillkommande skadorna. Det är han som ska bevisa att det av den anledningen tagit längre tid och som i så fall ska bevisa hur mycket längre tid som reparationen tagit. Någon bevisning (t.ex. verkstadsutlåtande) som visar hur mycket längre tid det tagit har han dock inte gett in i ärendet. Av en beskrivning av verkstadens åtgärder som getts in i ärendet kan man möjligen dra slutsatsen att det tagit längre tid men inte hur mycket längre. Av den beskrivningen framgår inte heller att tidsutdräkten enbart berott på den vid bärgningen tillkommande skadan. Eftersom DR inte bevisat hur mycket längre tid som reparationen tagit, ska hans krav i den delen avslås.